

Vicent Ventura

Autonomies mudes

¿Es referia el president del govern al president de la nostra Generalitat en al·ludir a uns «juanes» que només voldrien la televisió autonòmica per eixir en la pantalla, o som davant d'una pura manipulació informativa? Mai no ho sabem, perquè els qui estaven presents al dinar dels diputats i els senadors valencians i balears —¿respon l'agrupament geogràfic a una aproximació als Països Catalans?— s'estaran d'afirmar-ho, de dir ni que sí ni que no. Sembla més cert, en canvi, que, en contestar al senador Bevià, el qual hauria argumentat sobre els «perills» de la TV «pujolista» per justificar la pregunta sobre la TV autòctona, el president/màrtir —de la Moncloa i no de Montjuïc—, que ha perdut la llibertat perquè la tinguem nosaltres, va perdre la paciència, fins al punt de dir que, si això arriba a passar, serà per culpa d'algun alcalde socialista. Amb la qual cosa, naturalment, els alcaldes socialistes aniran, d'ací endavant, amb més compte a l'hora de concedir autoritzacions municipals per a instal·lar antenes que faciliten major pluralitat informativa.

I aquesta és la qüestió, perquè el nostre redemptor socialista, que viu reclòs a la Moncloa perquè nosaltres puguem circular lliurement pels carrers, és partidari d'una TV única. I, si això no és possible, almenys que es tracte de televisions instal·lades a Madrid, o siga, amb tendències informatives centrípetes, de la matei-

xa manera que prefereix el bipartidisme a un excés de pluralitat política, i «la unidad de los hombres y las tierras de España» a l'«Estado de las Autonomías». Perquè les «autonomías», ni que es tracte de les que han quedat després del «provincial» 23-F, que va permetre un bon «colp de timó», acaben sempre per constituir-se en centres de poder, no per minúsculs menys perillosos. I és evident que, si els concedeixen elements d'imitació, com ara canals de TV propis, arribaran a creure's que de veritat són autònoms i comparables amb l'estat.

Segurament, ningú, al dinar en qüestió, no va parlar de la TV com a instrument de normalització de la llengua. Davant del malhumor suscitat per la pregunta del pobre Bevià, ¿qui s'havia d'atrevir a fer-ho? No és difícil deduir que, si el president pensa el que pensa de les televisions autònoms, no se n'anirà molt lluny el que pensa sobre les llengües pròpies.

¿La llengua? Una altra «dispersió». El que s'ha de fer, pensen a Madrid, amb el PSOE en el poder o la Coalició «Popular» que aspira a ocupar-lo, és anar recuperant terreny. Els pactes de la «transacció» obligaren a unes concessions que cal anar amortitzant. Perquè no és qüestió de passar-se la vida discutint sobre temes tan ridículs quan hi ha decisions més importants a prendre, com ara consolidar el bipartidisme, o mantenir-se en l'OTAN. □

SUBSCRIPCIÓ A LA REVISTA

1r. cognom _____ 2n. _____

Nom _____ Domicili _____

Població _____ D.P. _____ Tel. Part. _____

Lloc de naixement _____ Any _____

Professió _____ Lloc de treball _____

Se subscriu al setmanari EL TEMPS per un període D'UN ANY, i un import de:

6.980 pessetes—amb pagament: Anual (1 rebut per la quantitat abans citada)

Semestral (2 rebuts de 3.490 pts.)

10.500 pessetes (Europa) amb pagament anual

Forma de pagament: Dom. bancària. Taló bancari adjunt. Gir postal núm.

En el cas corresponent ompliu, la domiciliació bancària (Firma)

• La subscripció representa un descompte de més del 10% sobre el preu de venda als quioscs.

DOMICILIACIÓ BANCÀRIA

Distingits senyors: _____

Caixa o banc _____ Agència _____

carrer _____ ciutat _____

Els pregue que els rebuts que a nom d _____

domicili _____ població _____

presentarà EDICIONS DEL PAÍS VALENCIÀ, S.A. amb total de _____ ptes.

a pagar en _____ terminis ^{per trimestres} anualment per la quantitat de ptes. _____ siguen

pagats amb càrrec al compte corrent a la llibreta d'estalvis núm. _____

_____ de _____ de 198 _____

(Firma)